

Trektocht Herbeumont-Chassepierre-Orval.

Eigenlijk zijn die trektochten elk jaar hetzelfde. Stappen, overnachten, stappen. Enkel het traject is elk jaar anders. Dit jaar ging het van Herbeumont, via Chassepierre naar Orval. De streek waar we doorstapten was ook deze keer weer schitterend en de organisatie perfect. Wat valt er eigenlijk na al die jaren nog over de trektocht te vertellen. Wel het zijn, zoals steeds, de details die het hem doen.

Zoals tijdens de eerste rustpauze. Jef deelde uitgebakken spekreepjes uit, hetgeen een delicatessen voor trekkers heet te zijn. Leon deelde tegelijkertijd napoleonbollen uit en een nieuw gerecht zag het levenslicht:

uitgebakken spekreepjes met napoleonbollen, mmmm. De grap met de strohrom van 80° werd dit jaar ook weer opgevoerd. Maar omdat wij als oude rotten al vele jaren weten dat wanneer Jef een drankje presenteert het waarschijnlijk van dat verschrikkelijk brandend goedje is, en Jef weet dat dat wij dat weten. Daarom probeerde hij het ditmaal met een groepje wildvreemde verloren

gelopen wandelaars die daar op hun kaart de weg aan het zoeken waren. Wij verboederden en Jef tracteerde hen op een borreltje. Kwansuis goot hij het vocht in een glaasje en presenteerde, ondertussen vettig knipogend naar ons, het aan één van hen. Die goot het zonder een krimp te geven naar binnen en vroeg naar nog. (ws1) De rugzak van Red is al zeer oud, van voor welke oorlog is moeilijk te schatten. Toen hij het ding onbewaakt achterliet konden we het niet nalaten er een stuk vermolmd hout in te steken. Maar zie, dat hadden we niet mogen doen want, krak, één van de verdroogde lederen draagriemen begaf het. Maar Red was daar op voorzien. Met een knaloranje schoenveter herstelde hij de schade.

Terwijl men zich in Reet begon op te maken voor de opening van de nieuwe kerk wat die dag geschiedde, hebben wij een bank officieel in gebruik genomen. Het ding was gloednieuw want nog afgespannen met een lint, maar na controle of de betonnen sokkel en de verf droog waren hebben we het ding plechtig in gebruik genomen om ons middagmaal te nuttigen. Jef had wel wienerschnitzel bij maar was thuis zijn patatten en bonen vergeten.

(ws2) (ws3).

In de late namiddag kwamen we aan in Chassepierre, in de vallei van de Semois. We zetten er onze tentjes op en in plaats van zoals andere jaren ons potje zelf te koken zijn we nu op restaurant geweest. Daar moet je er natuurlijk een beetje deftig voor uitzien. Vermits er maar één schamel douchetje open was besloten een aantal moedigen zich tussen de koeienplaveien laverend naar de Semois te begeven alwaar zij zich van kop tot teen konden wassen, gadeslagen door de plaatselijke bevolking vanop een brug wat verderop. Het water was niet bepaald warm maar het spoelde wel goed het zweet weg.

We namen afscheid van onze reis leider Eddy die helaas naar een trouwfeest moest, in de hoop dat hij 's anderendaags terug present zou zijn. In elke geval zou Dirk, die er 's zaterdags niet bij kon zijn wegens problemen met zijn tuin en wegens de opening van de gerestaureerde kerk, 's zondags de taak van Eddy overnemen.

Na een avondwandeling in het donker konden we nog deelnemen aan een drievoudig huwelijksjubileum. We kregen er schuimwijn en gebak aangeboden en als wederdienst droegen wij bij tot de ambiance, iets waar we na al die jaren expert zijn in geworden.

Nadat we afgesproken hadden wie de wekker van dienst zou zijn, en dat werd Hendrik, kropen we in onze tentjes. Hendrik lag 's morgens plichtsbewust op het gepiep van zijn wekker te wachten om ons allemaal zachtjes te kunnen wekken, maar ruim een half uur voor dat ding zijn werk zou doen, riep Jef al 'kukeleku, kukeleku'. Er was geen ontkomen aan.

De nieuwe dag was begonnen.

Na de ochtendlijke klusjes kwam Dirk opdagen en zie, Eddy was er ook bij. Hij had de trouwfeest overleefd. We konden terug met een gerust gemoed vertrekken. Eigenaardig genoeg dachten sommigen onder ons, alhoewel we in de Gaume zaten (en de Gaume zijn niet de Ardennen hadden we juist van de plaatselijke bevolking geleerd), aan de zee en aan vissersboten. De oorzaak was alweer Jef die een bokaal pekelharing voor 's middags meezeulde. Natuurlijk moest die lekken. Het kwam er maar op neer dat als je van de Gaume wou genieten je ofwel voor de Jef of wel ver genoeg achter de Jef moest stappen.

De weg ging langs de oever van de Semois. Nu eens er vlak bij dan weer een heel eind erboven.

Eénmaal op lang recht stuk wou ik doen wat anders Leon doet, als een gems over omgezaagde bomen springen. 'k Had het niet mogen doen want doordat ik mijn voet door stramme spieren een halve centimeter te laag hield viel ik een meter of twee naar beneden de berm af. Nadat ik mijn spullen tussen de boomstammen bij mekaar had gezocht konden we verder trekken.

Je zult je misschien afvragen wat ws1, ws2 en ws3 betekenen. Ws staat voor wespensteek. Die diertjes waren dat weekend bijzonder agressief. Meermaals vlogen er rond ons met de nodige steken vanden, zodat er een ware angstpsychose ontstond. Toen we eventjes verpoosden om op de kaart te kijken begon Dirk wild met zijn armen en benen in het rond te slaan waarna hij enigszins beschaamd moest toegeven dat het loos alarm was. Het was een riempje van zijn rugzak dat zachtjes de achterkant van zijn knie had beroerd.

Plots was daar het einddoel: de abdij van Orval. Hier moesten we een Orval drinken maar het terras zat stampvol. We moesten even wachten voor er voldoende plaats vrij was en eenmaal gezeten bleek het terras verder leeg te lopen. Hadden wij ons in de Semois niet goed gewassen of was het de pekelharing van Jef die de mensen deed vluchten. Geen nood, de Orval smaakte heerlijk terwijl Paul de finances aan het berekenen was. Toen iemand vroeg of we nog een Orval zouden drinken zei Paul: "Ja, dan heb ik ronde bedragen en da's gemakkelijker rekenen."

Zo, het zat er weeral op. We reden huiswaarts met het vaste voornemen volgend jaar weer van de partij te zijn.

Jos.